

רע"פ 5856/14 - מוכתר צילו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5856/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

ה המבקש:

מוכתר צילו

ה המשיב:

נ ג ד

מדינת ישראל

ה המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו מיום 14.7.2014 בע"פ
14-06-6856 שנitin על ידי כבוד השופטים: ד' ברליינר –
נשיאה, ג' קרא וד' רוזן

עו"ד טל ענבר

בשם המבקש:

עו"ד אבי וסטרמן

בשם המשיב:
החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' הנשיאה ד' ברליינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופט ד' רוזן) בע"פ 14-06-6856 מיום 14.7.2014, במסגרתו נדחה ברוב דעות ערעור המבקש על פסק דין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' סגן הנשיאה ב' שגיא) בת"פ 14-02-29810 מיום 13.4.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של התפרצויות למקומות מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין; וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 12.2.2014 בשעות הבוקר התפרץ המבוקש לדירות המגורים של המתלוננת בדרום תל-אביב, בכר שנכנס דרך דלת הדירה אשר הייתה סגורה אך לא נועלה. דקות ספורות לאחר מכן, הגיעו לדירה המתלוננת המתגוררת במקום, והבחינה במבוקש, אשר דחף אותה במהלך יציאתו מהדירה ועצב את המקום כאשר ברשותו 500 ש"ח אותן גנבו מתיקה.

3. בבית משפט השלום, המבוקש כפר בעבודות כתב האישום, והכחיש כי פרץ לדירת המתלוננת והכחיש כי הוא האדם אשר זהה כחci שעיה לאחר המעשה ברוחם סמור. בית משפט השלום הרשייע את המערער בעבירות כניסה למקום מגורים לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין; עבירות הגניבה שיוחסה לו, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ובUBEIRA התפרצויות סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. זאת, על בסיס עדותה של המתלוננת, שזיהתה את האלמוני שחדר לדירתה - הן ברחוב הסמור והן בתחנת המשטרה. המבוקש ערעער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, טען לחפותו וחזר על טענותיו לגבי הטיעות בזיהויו כמצבע העבירה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ברוב דעת. דעת הרוב (הנשיאה ד' ברילינר וסגן הנשיאה ג' קרא) התייחסה למשקלה של ראיית זיהוי ולטעויות שיכלות ליפול בה. דעת הרוב קבעה כי אין נוסחה מדעית ברת הפעלה שיכולה להביא לתוצאה אחת בלבד באשר לוודאותו של הזיהוי, וכי זהו תפקידו של בית המשפט לשקל ולבדוק היטיב את מכלול הראיות שבפניו עד לתוצאה הסופית. לנוכח הקביעה של בית משפט השלום כי עדותה של המתלוננת היא אמינה, נקבע בדעת הרוב כי גם הזיהוי של המבוקש בתחנת המשטרה היה אמין וכי לא עולה ספק סביר במקרה זה. על כן, דעת הרוב קבעה כי צדק בית משפט השלום כאשר הרשייע את המבוקש. לעומת זאת, דעת המיעוט (השופט ד' רוזן) סקרה כי ניתן לנפלה טעות בזיהוי המבוקש כפושץ לדירה עת המתלוננת הבדיקה במבוקש ניצב מולה ברחוב הסמור לדירתה. דעת המיעוט הצביעה על כשלים בזיהוי המוביילים לכך שלא ניתן לסמור על הזיהוי ולהישען עליו במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי. על כן, דעת המיעוט סקרה כי יש לצפות את המבוקש מחמת הספק.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשתה שלפניי, מבקש המבוקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכוי, ولو מחייבת הספק. בבקשתו, המבוקש סומר את ידיו על דעת המיעוט, וטען כי נעשתה טעות בזיהוי על ידי המתלוננת ברחוב הסמור, שעה שסבירה בנסיבות כי המבוקש הוא אשר פרץ לדירתה. עוד טען המבוקש כי יש להיזהר בהרשעה המבוססת על ידי עד ראייה בלבד, והואיל והוכיח במחקרים רבים כי טיעויות בזיהוי הן הגורם השכיח ביותר להרשעות שוווא. כמו כן, המבוקש מצביע על שורה של גורמים אשר לשיטתו יש בהם כדי להפחית משקל הזיהוי במקרה הנדון, כגון חוסר עקבות בתיאור האירועים בדירה על ידי המתלוננת והעדדר היכרות מוקדמת בין הצדדים. המבוקש מציע כי טיעון זה מהווה קזו הגנה חולפי שהוא לא טען לו לפני כן, אך לעומת מתקיימים הקритריונים שנקבעו בפסקה לדין על פי קזו הגנה זה. ומכל מקום, לדידו, מתעורר לכל הפחות ספק סביר באשמהתו.

5. המשיבה, מנגד, סקרה כי יש לדחות את הבקשה. לגישתה, במקרים שלפניו לא מתעוררת סוגיה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינים של הצדדים הישרים למחלוקת, וכן לא חל חריג אחר המוכר בפסיקה אשר מקנה רשות ערעור בפני עצמה שלישית. עוד טוענת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה בשל העלתה קזו הגנה חולפי אשר לא נתען בפני הערכאות הקודמות, ואשר אף עומד בסתרה לטענותיו העובדיות של המבוקש.

6. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבוקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/1982 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אוור (הדר היה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק יהודים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחזין נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקורה שלפנינו, בבקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאה, ועל כן המבוקש לא הציע על עילה המצדיקה דין ב"גלאול שלישי".

7. עיינתי בבקשת ובפסק דין של בית המשפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיו, המבוקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בבקשתו עניינה בנסיבות הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק יהודים לנسبות המקרה. יתרה מכך, עיקר בבקשתו היא כי נתערב במקרה עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט השלום לאחר שמייעת העדויות._CIDOU, הלכה היא כי ערכאות הערעור אינה מתערבת, כלל, במקרים מסוים זה (ראו למשל: רע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מתקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט השלום, אף על רקע טענות המבוקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית משפט השלום והן בית משפט המחוזי בחרנו בזהירות את עדות הראייה, והגיעו (ברוב דעתות) למסקנה מבוססת ומנומקת היבט כי המבוקש הוא אכן האדם אשר פרץ לדירת המתלוננת. זאת ועוד, המבוקש מציג קו הגנה חלופי בבקשתו, השונה מהקו הננקט על ידו בשתי הערכאות הקודמות. כפי שקבעתי בעבר, מקומו של קו הגנה המציג תהה חלופית, מקומו בערכאה הדינית ולא בערכאת הערעור (ראו: רע"פ 3061/12 אפל נ' מדינת ישראל (31.5.2012)). ומכל מקום, אני לא מוצא כי יש בו כדי להעלות ספק סביר באשר לאש灭תו של המבוקש. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשה רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחתה.

ניתנה היום, י"א בחשוון התשע"ה (4.11.2014).

ש | פ | ט